

S T E P H E N
K I N G

DODENWAKE

PET SEMATARY

VOORWOORD

Een speciaal woord van dank gaat uit naar Russ Dorr en Steve Wentworth, Bridgton, Maine.

Russ gaf medische informatie; Steve gaf inlichtingen over Amerikaanse begrafenisgebruiken en verschaftte enig inzicht in de aard van het begrip rouw.

s.k.

Noem wat mensen die boeken geschreven hebben, waarin staat wat ze hebben gedaan en waarom ze dat alles deden:

John Dean. Henry Kissinger. Adolf Hitler. Caryl Chessman. Jeb Magruder. Napoleon. Talleyrand. Disraeli. Robert Zimmerman, ook bekend als Bob Dylan. Locke. Charlton Heston. Erroll Flynn. De ayatollah Khomeini. Charles Olson. Een victoriaanse beer. Dr. X.

De meeste mensen geloven ook dat God een Boek, ofwel Boeken geschreven heeft, waarin staat wat Hij heeft gedaan en waarom – althans tot op zekere hoogte – Hij dat alles heeft gedaan, en omdat de meesten van die mensen ook geloven dat mensen naar Gods beeld zijn geschapen, kan hij dus eveneens als een persoon worden opgevat... of eigenlijk als een Persoon.

Dan noemen we wat mensen die geen boeken hebben geschreven, waarin staat wat ze hebben gedaan... en wat ze hebben gezien:

De man die Hitler begroef. De man die de lijkschouwing op John Wilkes Booth verrichtte. De man die Elvis Presley balsemde. De man die – volgens de meeste begrafenisondernemers bijzonder slecht – paus Johannes XXIII balsemde. De veertig lijkbezorgers die Jonestown opruim-

den, gewapend met lijkenzakken, de papieren bekers opprikkend met van die prikstokken die de mensen van de plantsoendienst in de parken gebruiken, de vliegen verjagend. De man die William Holden cremeerde. De man die het lijk van Alexander de Grote in goud vatte zodat het niet zou wegrotten. De man die de farao's mummificeerde.

De dood is een mysterie en de begrafenis een geheim.

Deel een

HET DIERENKERKHOF

Jezus zeide tot hen: Lazarus, onze vriend, is ingeslapen, maar Ik ga daar heen om hem uit de slaap te wekken.

De discipelen zeiden tot Hem: Here, als hij slaapt zal hij herstellen. Doch Jezus had het bedoeld van zijn dood; zij echter meenden dat Hij het van de rust van de slaap bedoelde.

Toen zeide Jezus ronduit tot hen: Lazarus is gestorven... maar laten wij tot hem gaan.

NAAR HET EVANGELIE VAN JOHANNES

I

Louis Creed, die als driejarige zijn vader had verloren en nooit een grootvader had gekend, had niet verwacht een vader te vinden toen hij op middelbare leeftijd raakte. Maar dat gebeurde nu juist wel... ofschoon hij die man zijn vriend noemde, wat een volwassene nu eenmaal doet als hij betrekkelijk laat in zijn leven de man ontmoet die zijn vader had moeten zijn. Hij leerde de man kennen op de avond waarop hij en zijn vrouw en zijn beide kinderen het grote witte houten huis in Ludlow betrokken. Winston Churchill verhuisde met hen mee. Church was de kat van zijn dochter Eileen. De huisvestingscommissie van de universiteit was niet erg actief geweest; het zoeken naar een huis binnen pendelafstand van de universiteit had aan zijn zenuwen gevreten. Tegen de tijd dat ze de plek naderden waar volgens hem het huis moest staan – *alle herkenningspunten kloppen... zoals de astrologische tekenen de avond voor Caesar werd vermoord*, dacht Louis somber – waren ze allemaal moe en gespannen en prikkelbaar. Gage kreeg tanden en dreinde vrijwel doorlopend. Hij weigerde te slapen, hoe lang Rachel ook voor hem zong. Ze gaf hem de borst, ofschoon het zijn tijd nog niet was. Gage kende zijn voedingsschema even goed als zij – misschien wel beter – en beet haar meteen met zijn nieuwe tanden. Rachel, nog een beetje onzeker over de verhuizing van Chicago, waar ze haar hele leven had gewoond, naar Maine, begon te huilen. Eileen deed dadelijk met haar mee. Achter in de stationcar liep Church nog altijd rusteloos rond, net als de afgelopen drie dagen die ze nodig hadden gehad om vanuit Chicago naar hier te rijden. Zijn miauwen vanuit de reismand was erg geweest, maar zijn voortdurende struinen nadat ze door de knieën waren gegaan en hem hadden losgelaten achter in de wagen, was helemaal zenuwslopend geweest.

Louis zou eigenlijk ook wel willen huilen. Hij kreeg opeens een wilde, maar niet onaantrekkelijke inval: hij kon voorstellen terug te rijden naar Bangor om een hapje te eten voor de verhuiswagen kwam, en zodra zijn vrouw en twee kinderen waren uitgestapt zou hij het gaspedaal intrappen en wegrijden zonder zelfs maar om te kijken, gas op de plank, zodat de zware viercilindermotor van de wagen benzine zoop. Naar het zuiden zou hij rijden, helemaal tot aan Orlando in Florida, waar hij onder een nieuwe naam bij Disney World werk zou zoeken als dokter. Maar voordat hij de autosnelweg opreed – de brede oude 95 zuidwaarts – zou hij in de berm stoppen en die rotkat eruit smijten.

Ze sloegen de laatste hoek om en daar stond het huis dat hij als enige eerder had gezien. Hij had het vliegtuig genomen en alle zeven woningen bekeken die ze van foto's hadden geselecteerd zodra hij zeker was van zijn benoeming aan de universiteit van Maine, en dit had hij uitgezocht: een groot oud huis in de koloniale stijl van New England (maar wel opnieuw betimmerd en geïsoleerd; de stookkosten – hoewel hoog genoeg – gingen hun financiële draagkracht niet te boven), drie grote kamers beneden, boven nog eens vier, een lange schuur die later verbouwd zou kunnen worden tot extra kamers – en het geheel omgeven door een uitgestrekt gazon, zelfs in die augustushitte weelderig groen.

Achter het huis lag een flink grasveld waar de kinderen konden spelen, en achter dat veld waren bossen, die zich haast eindeloos uitstrekten. Het terrein grensde aan staatsgrond had de makelaar verteld, en er zou in de nabije toekomst niet gebouwd worden. De overlevenden van de Micmac-indianenstam hadden rechten doen gelden op meer dan drieduizend hectare grond in Ludlow en de plaatsen ten oosten daarvan, en de ingewikkelde procesvoering daarover, waarbij zowel de federale regering als die van de staat betrokken waren, zou zich tot in de volgende eeuw kunnen uitstrekken.

Rachel huilde opeens niet meer. Ze ging rechtop zitten. 'Is dat...'

'Dat is het,' zei Louis. Hij was wat bezorgd – nee, hij was bang. In feite was hij *doodsbang*. Voor dit huis had hij hun leven voor twaalf jaar met een hypotheek belast; die zou pas zijn afbetaald als Eileen zeventien was.

Hij slikte.

‘Wat vind je ervan?’

‘Ik vind het *beeldschoon*,’ zei Rachel en daarmee viel een zware last van zijn schouders. Ze deed niet alsof, zag hij; dat bleek uit de manier waarop ze ernaar keek toen ze de geasfalteerde oprit op draaiden die doorliep naar de schuur aan de achterkant, uit haar blik die langs de lege ramen vloog, haar gedachten al druk bezig met gordijnen, kastpapier en god mocht weten wat nog meer. ‘Pa-pa?’ zei Ellie van de achterbank. Zij hilde ook niet meer. Zelfs Gage was opgehouden met dreinen. Louis genoot van de stilte.

‘Wat is er, lieverd?’

Haar ogen, bruin onder vrij donkerblond haar in de achteruitkijkspiegel, namen ook huis, gazon, dak van een ander huis links in de verte op en keken naar het ruime veld, dat zich tot aan de bossen uitstreckte.

‘Is dit ons huis?’

‘Dat gaat het worden, schat,’ zei hij.

‘*Hoera!*’ toeterde ze in zijn oren. En Louis, die zich soms hevig aan Ellie kon ergeren, besloot dat het hem een zorg zou zijn als hij Disney World in Orlando nooit zou aanschouwen.

Hij parkeerde voor de schuur en zette de motor van de wagen af. Het metaal tikte. In de stilte, die heel intens leek na Chicago en de herrie van State Street en de Loop, zong een vogel welluidend in de late namiddag.

‘Thuis,’ zei Rachel zacht, nog steeds naar het huis kijkend.

‘Thuis,’ zei Gage op haar schoot voldaan.

Louis en Rachel keken elkaar aan. In de achteruitkijkspiegel sperde Eileen haar ogen open.

‘Heb je...’

‘Heeft hij...’

‘Was dat...’

Ze praatten alle drie tegelijk en schoten in de lach. Gage schonk er geen aandacht aan; hij bleef gewoon op zijn duim zuigen. Hij kon al haast een maand ‘ma’ zeggen en had een paar pogingen gedaan voor iets wat ‘paaa’ had kunnen zijn, maar misschien wilde Louis dat er alleen maar graag in horen.

Maar dit was, door toeval of nabootsing, een echt woord geweest. Thuis.

Louis trok Gage van de schoot van zijn vrouw en knuffelde hem. En zo kwamen ze in Ludlow aan.

2

In Louis Creeds herinnering behield dat ene moment een magisch karakter – deels misschien omdat het werkelijk magisch *was*, maar grotendeels doordat de rest van de avond zo onthutsend was. De volgende drie uren was er sprake van rust noch magie. Louis had de huissleutels netjes opgeborgen (hij was een nette methodische man, die Louis Creed) in een kleine gele envelop, waarop hij had geschreven ‘Huis Ludlow – sleutels ontvangen 29 juni’. Hij had de sleutels in het dashboardkastje van de Fairlane gelegd. Dat wist hij absoluut zeker. En nu waren ze daar niet meer. Terwijl hij ernaar zocht en steeds geprikkelder raakte, hees Rachel Gage op haar heup en volgde Eileen naar de boom in het veld. Hij zocht voor de derde keer onder de stoelen, toen zijn dochter gilte en begon te huilen.

‘Louis!’ riep Rachel. ‘Ze heeft zich bezeerd!’

Eileen was van de autobandschommel gevallen en met haar knie op een steen terechtgekomen. Het was een ondiepe wond, maar ze krijste alsof haar hele been eraf was, dacht Louis een beetje on aardig. Hij keek even naar het huis aan de overkant van de weg, waar licht brandde.

‘Rustig maar, Ellie,’ zei hij. ‘Zo is het mooi genoeg geweest. De mensen aan de overkant zullen nog denken dat er iemand vermoord wordt.’

‘Maar het doet pijn!’

Louis vocht tegen zijn opkomende drift en liep zwijgend terug naar de wagen. De sleutels waren zoek, maar het eerstehulptrommeltje stond nog in het dashboardkastje. Hij pakte het. Zodra Ellie het zag begon ze nog harder te schreeuwen.

‘Nee! Niet dat prikkende spul! Ik wil dat prikspul niet, papa! Nee...’

‘Eileen, het is maar mercurochroom, dat prikt niet...’

‘Wees een grote meid,’ zei Rachel. ‘Het is maar...’

‘Nee – nee – nee – nee – nee...’

‘En nu ophouden of je kont gaat prikken,’ zei Louis.

‘Ze is moe, Lou,’ zei Rachel zacht.

‘Ja, dat gevoel ken ik. Hou haar been gestrekt.’

Rachel legde Gage neer en greep Eileens been. Louis stipte het aan met mercurochroom, ondanks haar steeds luider wordend hysterisch gekrijs.

‘Er kwam daarnet iemand de veranda van dat huis aan de overkant op,’ zei Rachel. Ze tilde Gage op. Hij begon weg te kruipen door het gras.

‘Fantastisch,’ mompelde Louis.

‘Lou, zij is...’

‘Moe, weet ik.’ Hij schroefde de dop op de mercurochroom en keek zijn dochter nijdig aan. ‘Ziezo. En het deed beslist geen pijn. Kop dicht, Ellie.’

‘Welwaar! Het doet wel pijn. Het...’

Zijn hand jeukte en hij kneep stijf in zijn eigen been.

‘Heb je de sleutels?’ vroeg Rachel.

‘Nog niet,’ zei Louis, klapte de verbandtrommel dicht en stond op. ‘Ik zal...’

Gage begon te gillen. Het was geen dreinen of huilen, maar echt gillen. Hij spartelde in Rachels armen.

‘Wat heeft hij?’ riep Rachel en gaf haast automatisch het kind aan Louis over. Dat was, dacht hij, een van de voordelen van een huwelijk met een arts – je kon de zorg voor het kind aan je man overdragen als het op sterven na dood leek. ‘Louis! Wat is er...’ Het kind greep naar zijn hals en schreeuwde onbeheerst. Louis draaide hem om en zag een vervaarlijke witte bult opkomen aan de zijkant van Gages hals. En er zat ook iets op het schouderbandje van zijn truitje, iets pluizigs dat zich flauw bewoog.

Eileen, die net een beetje tot bedaren was gekomen, begon weer te krijsen: ‘Een bij! Een bij! Een BIJ!’ Ze sprong achteruit, strui-

kelde over dezelfde omhoogstekende steen waarop ze al eerder was gevallen, kwam hard op haar achterste terecht en begon weer te huilen van pijn, schrik en angst.

Ik word gek, dacht Louis. Stapelgek!

‘Doe iets, Louis! Kun je er niets aan doen?’

‘Die angel moet eruit,’ zei een lijkige stem achter hen. ‘Daar gaat het om. Trek de angel eruit en doe er wat soda op. Bult trekt weg.’ De stem had zo’n zwaar oostelijk accent dat de woorden niet direct tot het vermoeide verwarde brein van Louis doordrongen. Hij keerde zich om en zag een oude man van een jaar of zeventig – een heel krasse zeventiger – op het gras staan. Hij droeg een tuinbroek en een blauw katoenen overhemd, zodat zijn hals met dikke plooien en rimpels zichtbaar was. Zijn gezicht was verweerd en hij rookte een sigaret zonder filter. Zodra Louis hem aankeek, kneepte de oude man de sigaret tussen duim en wijsvinger uit en stopte hem keurig in zijn zak. Hij stak beide handen uit en lachte met scheve mond... een lachje dat Louis meteen sympathiek vond – en hij was geen man die vreemden gauw ‘aardig’ noemde.

‘Ik hoef u het vak toch niet te leren, dokter,’ zei de man. En dat was de kennismaking tussen Louis en Judson Crandall, de man die zijn vader had moeten zijn.

3

Hij had hen van de overkant zien aankomen en was de weg overgestoken om te zien of hij kon helpen toen ze een beetje ‘in verlegenheid raakten’, zoals hij het uitdrukte.

Terwijl Louis het kind tegen zijn schouder hield, kwam Crandall naast hem staan, keek naar de zwelling in Gages hals en stak zijn grove, vergroeide hand uit. Rachel deed haar mond al open om te protesteren – die hand leek zo verschrikkelijk lomp en haast even groot als het hoofd van Gage – maar voordat ze een woord

kon zeggen hadden de vingers van de man een snelle beweging gemaakt, vlug en behendig als van iemand die kaarten over zijn knokkels laat glijden of munten in het niets weggoocht. En de angel lag in zijn handpalm.

‘Een flinke,’ was zijn commentaar. ‘Geen hoofdprijs, maar goed voor een eervolle vermelding, zou ik zeggen.’ Louis barstte in lachen uit.

Crandall keek hem aan met dat scheve lachje en zei: ‘Ja ja, een kanjer, hè?’

‘Wat zei hij, mammie?’ vroeg Eileen en toen begon Rachel ook te schateren. Het was natuurlijk verschrikkelijk onbeleefd, maar om een of andere reden gaf het niet. Crandall haalde een pakje Chesterfield King tevoorschijn, stak een sigaret in zijn gegroefde mondhoek, knikte hen hartelijk toe – zelfs Gage kraaide nu, ondanks de nog steeds zwellende bijensteek – en streek een houten lucifer af langs zijn duimnagel. *Oude mensen kennen van die trucs*, dacht Louis. *Kleine trucs, maar er zijn mooie bij.*

Hij hield op met lachen en stak de hand uit die het achterste van Gage niet steunde – een drijfmat achterste. ‘Prettig u te leren kennen, meneer...’

‘Jud Crandall,’ zei de man en drukte zijn hand. ‘U bent zeker de dokter.’

‘Ja. Louis Creed. Dit is mijn vrouw Rachel, mijn dochter Eileen en het knaapje met de bijensteek is Gage.’

‘Aangenaam om met jullie allemaal kennis te maken.’

‘Ik wilde niet gaan lachen... ik bedoel, *wij* wilden niet gaan lachen... maar ja, we zijn een beetje... een beetje moe.’ Daardoor – doordat hij de situatie zo luchtig voorstelde – moest hij weer grinniken. Hij voelde zich totaal uitgeput.

Crandall knikte. ‘Natuurlijk zijn jullie moe,’ zei hij met zijn zware accent. Hij keek Rachel aan. ‘Breng die kleine jongen en uw dochter maar een ogenblikje naar binnen, mevrouw Creed. We zullen wat soda op een waslap doen, dat koelt die bult af. Mijn vrouw wil jullie ook graag leren kennen. Ze komt de deur haast niet meer uit. Haar reumatiek is er de laatste twee, drie jaren niet beter op geworden.’